

årige i højere grad end voksne er modtagelige for reklamers direkte indhold og lettere lader sig påvirke af de billeder og universer, som skabes i reklamerne. Bestemmelsen i reklamebekendtgørelsens § 21 har til formål at sikre, at mindreårige ikke, som en følge af reklamen, får en forventning om, at produktet kan mere og er større, end tilfældet er.

- Vedrørende lov nr. 326 af 6. maj 2003 om markedsføring af sundhedsydelse overvejer Indenrigs- og Sundhedsministeriet, hvorvidt det vil være nødvendigt at gennemføre lovændringer. I så fald fremsætter ministeriet et separat lovforslag om ændring af denne lov.
- Ifølge § 43 i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbeholdtgørelse nr. 286 af 4. april 2006, skal finansielle virksomheder og finansielle holdingselskaber drives i overensstemmelse med redelig forretningskik og god praksis inden for virksomhedsområdet. Markedsføringslovens § 1 om god skik og § 3 om vildledning finder ikke anvendelse på finansielle virksomheder, i det omfang økonomi- og erhvervsministeren har udstedt regler på de pågældende områder. Økonomi- og erhvervsministeren har i medfør af lovens § 43, stk. 2, udstedt bekendtgørelse nr. 1046 af 27. oktober 2004 om god skik for finansielle virksomheder. Økonomi- og erhvervsministeren har ligeledes udstedt regler om god skik i bekendtgørelse nr. 651 af 7. juli 2003 om god forsikringsmæglerkik i medfør af § 19, stk. 2, i lov om forsikringsformidling, jf. lovbeholdtgørelse nr. 767 af 5. august 2005, i bekendtgørelse nr. 507 af 17. juni 2005 om god skik og informationspligt for firmapensionskasser i medfør af § 6 a, stk. 2, i lov om tilsyn med firmapensionskasser, jf. lovbeholdtgørelse nr. 1017 af 24. oktober 2005, i bekendtgørelse nr. 368 af 17. maj 2004 om god skik for investeringsforeninger og specialforeninger samt udenlandske investeringsinstitutter i medfør af § 18, stk. 2, i lov investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger mv., jf. lovbeholdtgørelse nr. 55 af 31. januar 2006, og i bekendtgørelse nr. 72 af 31. januar 2003 om god værdipapirhandelsskik i medfør af § 3, stk. 2, i lov om værdipapirhandel mv., jf. lovbeholdtgørelse nr. 479 af 1. juni 2006. En gennemgang af direktivet om urimelig handelspraksis sammenholdt med god skik-reglerne viser, at bekendtgørelsen ikke indeholder regler, der er i konflikt med direktivet om urimelig handelspraksis. Imidlertid finder Økonomi- og Erhvervsministeriet det rigtigst at fastsætte nogle regler om urimelig handelspraksis, herunder specielt om vildledning, i god

skik bekendtgørelserne på området. Disse ændringer vil blive gennemført inden for direktivets implementeringsfrist.

Lovgivning på Justitsministeriets område berøres ikke af direktivet om urimelig handelspraksis. Lov nr. 451 af 9. juni 2004 om visse forbrugeraftaler indeholder i § 6 et forbud mod uanmodet henvendelse. Efter forbrugeraftalelovens § 7 er et løfte, der er afgivet af forbrugeren ved en erhvervsdrivendes henvendelse i strid med § 6, ikke bindende. Denne bestemmelse må antages ikke at blive berørt af direktivet, idet det af artikel 3, stk. 2, fremgår, at direktivet ikke berører aftaleretten, og navnlig ikke bestemmelser om kontrakters gyldighed, indgåelse og virkning. Heller ikke forbrugeraftalelovens § 29, hvorefter den erhvervsdrivendes overtrædelse af forbuddet straffes med bøde, kan antages at blive berørt af direktivet. Det skyldes, at formålet med direktivet om urimelig handelspraksis efter artikel 1 bl.a. er at beskytte forbrugernes økonomiske interesser, og at direktivet ikke vedrører lovmæssige krav med hensyn til ”smag og anstændighed”, jf. betragtning nr. 7 i direktivets præambel.

Om baggrunden for forbuddet mod uanmodet henvendelse i forbrugeraftaleloven henvises i bemærkningerne til den oprindelige bestemmelse, der blev indført i 1978, til bl.a. ”hensynet til privatlivets fred, idet de fleste mennesker formentlig anser den uanmodede henvendelse som en påtrængende og generende salgsform”. Dette er gentaget i bemærkningerne til den gældende forbrugeraftalelov fra 2004, hvor Justitsministeriet bl.a. anfører, at man finder, ”at der er et væsentligt hensyn til beskyttelsen af privatlivets fred”. Synspunktet er også gentaget i Justitsministeriets besvarelse af spørgsmål fra Folketingets Retsudvalg vedrørende lovforslaget fra 2004.

Hensynet til privatlivets fred må på den baggrund anses for at indgå med en sådan vægt, at direktivet om urimelig handelspraksis ikke kan antages at have betydning for det strafsanktionerede forbud i dansk ret mod uanmodet henvendelse, og direktivet nødvendigvis således ikke en ændring af forbrugeraftalelovens regler herom.

6. Forordningens indvirkning på dansk ret

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 af 27. oktober 2004 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse (offentliggjort i EF-Tidende L 364 af 9. december 2004, s. 1-11) indebærer, at de udpegede kompetente myndigheder i henhold til de respektive retsakter er forpligtet til at bistå hinanden i håndhævelsessager. Det